

opowiadać jeszcze bajki o jakimś ich pominięciu dla tego, że ten lub ów kolega gdzieś kiedyś zaznaczył owe stanowisko narodowo-postępowe. Ale pytamy się tych szanownych kolegów: jeżeli tak źle było na wiecu czyż nie najstosowniejsza była to właśnie pora, do zaznaczenia swego stanowiska? Czy nie lepiej było tam właśnie stanąć z otwartą przyłbicą i odważnie w oczy kolegom wypowiedzieć swe przekonania aniżeli potem, jakby z za płotu ciskać kalumniami na to co się już stało a stało się przy współudziale ogółu młodzieży. Czyż nie lepsza, nie godniejsza akademika walka otwarta?

Co do widocznej chęci nadania wiecowi stanowiska socjalistycznego, ba nawet kosmopolitycznego — to na to nie odpowiadamy. Z zarzutami nam robionymi liczymy się i te staramy się odeprzeć — nad potwarzą jednakże, a do tego tak naiwną przechodzimy do porządku dziennego, inne zarzuty jako mniej ważne pomijamy. Jedno tylko jeszcze mamy do zaznaczenia. Gdy autorowie „Listu otwartego“ uważali za stosowne podać do wiadomości publicznej jakie stanowisko zajmują w kwestyi ruskiej my niżej podpisani Polacy i Rusini poczuwamy się również do obowiązku odpowiedzieć. że na zapatrywania tamże odnośnie do tej kwestyi wyrażać się nie godzimy. My pojmujemy również zgodę obu narodowości, i jesteśmy gorącymi jej zwolennikami ale tę zgodę pojmujemy nie na gruncie zastarzałych tradycji (które swoją drogą szanować możemy) ani czułościowych frazesów lub bankietowych toastów ale zgodę tę pojmujemy jako swobodny, niczem nie krępowany rozwój każdej z obu narodowości z uznaniem praw jej przynależnych i słusznym żądań. Taka zgoda dziś już oprzeć się musi na nowych podstawach a podstawami temi będą wspólny interes, wspólne cele i dążenia.

Tyle autorom listu.

A teraz kilka słów do Was Koledzy, którzy nam sprzyjacie. Niech te kilka słów rzuconych w tej chwili będzie dla was rękojmnią, że sprawy, któreśmy się podjęli nie zasypiamy, że idei i zasad raz wypowiedzianych nawet z pewnem poświęceniem jakeśmy już tego dowiedli, gotowiśmy i nadal bronić choćby gorzej z nami się jeszcze obchodzono, choćby cięższe i liczniejsze niż dotąd miały spaść gromy. Najcięższe wyciągają przeciw nam działa, najniegodziwszymi starają się nas dotknąć pociskami, by tylko sprawę naszą osłabić, by ogół dla nas usposobić nieprzychylnie. Ale my nie zrażamy się tem wcale. Idźmy śmiało raz wytkniętą drogą, przewodniczką naszą niech będzie prawda a niech nam przyświeca ta miłość, która według słów poety „ogniem płonie“. Wtedy możemy iść naprzód ufnie, że

- »wyjdzie z zamętu świat ducha
- »prysną nieczułe lody
- »i przesady światło śmiejące.
- »zawita jutrznia swobody
- »a za nią zbawienia słonce«.

Uczestnicy wiecu:

(Tu następują liczne podpisy).

Głos młodzieży ruskiej.

Nadesłano nam ze Lwowa list otwarty do redakcji „Prawdy“ (lwowskiej), w którym młodzież ruska broni się przeciwko zarzucanemu jej t. zw. „kosmopolityzmowi“. Z zarzutem tym spotkać się musi każdy świeższy i silniejszy poryw młodzieży, ze strony ludzi zagrębnionych w przeżytych i skostniałych formułach i nie będących

w stanie zrozumieć, że młodym duszom w nich za ciasno, że one ulegając niepohamowanemu popędowi nowych szlaków myśli i czynu szukać sobie muszą.

Ponieważ i na „Ognisko“ nasze tym samym kamieniem potępienia ciśnięto, głos więc Rusinów dla czytelników naszych będzie miał wysoce aktualną wartość. Zamieszczamy więc list ten z wielką radością, dumni z tego dowodu zaufania, jaki nam koledzy Rusini przez nadesłanie jego złożyli.

Młodzież ruska po zawieszeniu wydawnictwa „Towarysza“ nie ma własnego organu, w którymby swobodnie i śmiało wypowiadać mogła swe przekonania i aspiracje — dopóki organ taki nie powstanie, otwieramy dla głosów ruskich łamy „Ogniska“. Przyobiecawszy zaś w artykule programowym, że Rusini w piśmie naszym „na równych prawach głos będą mogli zabierać“ uważamy sobie za obowiązek, pomimo ogromnych trudności technicznych, drukować artykuł ten czcionkami ruskimi, chcąc potopowi frazesów o równouprawnieniu, rozlewającemu się po wszystkich prawie dziennikach naszych, przeciwstawić czyn. Robimy to także dlatego, ażeby kolegom Polakom z zachodniej Galicji, którzy po większej części języka ruskiego nie znają i Rusią nie więcej jak Japonją się interesują, przypomnieć obowiązek ciężący na każdym myślącym Polaku, jakiejkolwiek wyznawałby przekonania, zajmowania się ruską sprawą i rozumienia ruskiego języka. Dla tych, którzy czytać po rusku nie umieją, podajemy alfabet i objaśnienia językowe, przypuszczając że z ich pomocą w ciągu dwóch godzin każdy płynnie po rusku czytać się nauczy. W odnośnikach tłómaczymy trudniejsze do zrozumienia wyrazy.

a = a, б = b, в = w, г = h, г = g, д = d, е = e, е = je, ж = ż, з = z, и = y, й = j, і = i, ї = ji, к = k, л = l, м = m, н = n, о = o, п = p, р = r, с = s, т = t, у = u, ф = f, х = ch, ц = c, ч = cz, щ = szcz, ю = ju, я = ja. — Litery i, я, е, ю zmiękczyć poprzednie spółgłoski. Tak samo znak ъ. Нр. день = deń. — Znak ' oznacza, że poprzednia spółgłoska pozostaje twardą, — г wymawia się jak g tylko w wyrazach obcych n. p. граматика = gramatyka, гимназія = gimnazja; zresztą zawsze jak h n. p. громада = hromada, галицька = halićka, богата = bohata. — Inne przykłady: дуже = duże, здивувала = zdwywala, мене = mene, львівську = lwivsku, освічений = oświeczonyj, всіх = wsich, молодіж = mołodiż, нічого = niczoho, лекції = lekcji, являсь = jawlajes.

Od redakcji.

Кому за се сором? ¹⁾

(Відкритий лист до редакції „Правди“).

Дуже здивувала мене і львівську поступову молодіж руську «Сучасна ²⁾ Хроніка» в VI. Нрі «Правди». особливж той єї уступ, де редакція звертаючись до галицької молодіжи радить їй «лишити забавку в космополітизм та гру в теорії, а взяти ся до практичної роботи і перш усього, до придбання ³⁾ найбільшої суми такої власної осьви і знання ³⁾, щоб здали ся і тоді, коли доведет ся вийти на широку ниву практичного життя, тимличі ⁴⁾ перш усього свого Бога — рідний край, кланяючись перш усього своєму Богові — рідній землі і народові, і памятаючи що перше тра жити, а потім філософувати».

Коли порівняти єї слова з тим, що редакція колись виявляла яко свою програму — програму духового і культурного єго розвою в душі сучасних європейських